

Posudek na diplomovou práci Vladislavy Piklové „Alvin Toffler“

Předkládaná diplomová práce patří do oblasti sociologické teorie – jejím cílem je nastínit portrét Alvina Tofflera coby zajímavé postavy „sociálněvědné scény“ především druhé poloviny 20. století. Tímto datováním nechci nikterak snižovat význam prací Tofflera psaných a vydávaných po r. 2000, ale spíše poukázat na to, že ačkoli od určitého „boomu“ vlivu a významu mediálního i odborného nejvýznamnějších Tofflerových prací už nějaký čas uplynul, u nás nejen, že nejsou v překladu vydány (zatím ?) všechny díly jeho „trilogie“, ale neexistuje – pokud vím – ani nějaký ucelenější pokus o jeho představení českým čtenářům. Právě vzhledem k této situaci musela diplomatka začínat jaksí na „nepřipraveném poli“, zmínit i momenty, které by při lepším širším povědomí o Tofflerovi u nás nebylo nutné konstatovat a bylo by možné se soustředit na podrobnější analýzu nějakého užšího okruhu otázek. Tím, že autorka (i s ohledem na právě uvedené skutečnosti) pojala práci o Tofflerovi jako celkový portrét, narostl okruh „klíčových otázek“ (a to by ještě bylo možné témata, která diplomantka v práci označila jako klíčová, rozšířit), jimiž se Toffler během své dlouholeté kariéry zabýval a zároveň se - vzhledem k předpokládanému rozsahu i hlavním funkcím diplomové práce – krátil prostor (stránkový i časový), který diplomantka mohla věnovat popisu a analýze jednotlivých skupin Tofflerových názorů. Myslím si, že i když by možná práce věnovaná analýze, konfrontaci a kritice jen některých momentů v Tofflerově díle byla „sociologičtější“, informativní a obecně představující text je legitimní podobou diplomové práce. Domnívám se, že žádná z podstatným otázkou Tofflerových „velkých témat“ (v rámci možnosti, tj. vzhledem k rozsahu diplomové práce) nebyla opomenuta, jejich výklad je logický a základní souvislosti jsou v textu postiženy. Autorka se zároveň snaží v příhodných pasážích k Tofflerovým tezím dodávat „evropské“ či „české“ konkretizace.

Za trochu nešťastnou v této souvislosti ovšem považuji poslední kapitolu, konfrontaci názorů Tofflera a Huntingtona, a to především proto, že je na jejím textu patrný určitý spěch (nejen obsahový, ale i stylistický), častější hromadění citátů bez komentáře i hromadění omylů jazykových či formálních apod.

Pokud jde o strukturaci textu, kvantitativní neproporčnost stěžejní kapitoly o díle Tofflera (včetně např. zařazení subkapitoly s velice obecným objektem – společnost) s „dodatkem“ v podobě jakoby samostatné kapitoly o pádu socialismu (jinak tématu pro nás jistě velmi zajímavým) je zřejmě poznamenána i tím, že autorka v poslední fázi strukturu pozměnila: původně šlo o větší (ale nikoli velké) kapitoly vlastně dvě – v první měla být charakterizována hlavní díla a v druhé hlavní problémy -, ale enormní prolínání témat diplomantku donutilo tento záměr změnit.

V práci daného („portrétového“) typu se, pochopitelně v textu velice často objevují citace a parafráze názorů zkoumaného autora – ne vždy se diplomatce podařilo zcela jasně odlišit „své“ a „Tofflerovo“ (např. str. 24 – příklady, nebo str. 46). Obecně by práci prospěla jazyková korektura, která by mohla odstranit většinu dílčích nesrovnalostí na úrovni formální kultury práce.

Nelze ovšem opomenout diplomantku ocenit za shromáždění a pročtení opravdu převážné většiny Tofflerových větších textů – z toho, co bylo řečeno na začátku posudku, navíc plyne, že šlo až na výjimky o texty v angličtině.

Závěr: i když předkládaný text má různé nedostatky, nemohu přehlédnout pozitivní momenty a práci doporučuji k obhajobě s návrhem klasifikace dobře.

Praha, 25.5.2007

PhDr. Jana Duffková, CSc.

